

หวงรัก

บทที่ 15

“ไปทานกลางวันด้วยกันไหม”

เสียงขรัมถามหลังจากเสร็จเรื่องงาน พนักงานอื่นๆ ซึ่งร่วมสนทนาอยู่หน้าโต๊ะทำงานของชายหนุ่มเพิ่งจะลุกจากไป ฟั่วรุ่งมองชายหนุ่มยิ้มๆ เขาสังเกตเห็นว่าใบหน้าที่ยิ้มแย้มดูสดใสขึ้น

“คุณพีโทรมาบอกว่าจะมาค่ะ”

ชายหนุ่มซ่อนความไม่พอใจไว้ในดวงตาที่เคร่งขรึม นั่นคือดูเธอแจ่มใส เขายังนึกสงสัยว่าใครคือสาเหตุ นายเชวาร์ หรือว่านายทหารที่เพิ่งย้ายกลับมาคนนั้น

“เขาจะมาเมื่อไหร่ ผมต้องการพบเขาด้วย”

“ไม่ได้บอกค่ะ”

“ถ้าเขามาบาย คุณก็ต้องอดข้าวกลางวันหรือ”

“ฉันไม่ค่อยหิว ทานขนมปังกับกาแฟก็ได้”

“คุณน่าจะได้เหรียญเกียรติยศสักเหรียญหนึ่ง” เขาประชดหญิงสาวไม่ถือสา ยิ้มแจ่มใส ก่อนจะลุกกลับไปโต๊ะทำงาน

พีรชต์ไม่ได้มาทานอาหารกลางวันด้วยจริงๆ ฟั่วรุ่งไม่กล้าออกจากที่ทำงานจึงประทังชีวิตด้วยกาแฟและขนมปังกรอบซึ่งมีไว้สำหรับรับแขกหรือเป็นอาหารว่างยามประชุม กว่าสามมิจะมาถึงก็ใกล้เวลาเลิกงาน ตรงเข้าห้องและเจรจาคุยอยู่กับภุริและอุทัย

หญิงสาวถูกตามตัวในครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เมื่อเปิดประตูห้องทำงานของภุริเข้าไป เธอพบว่าสองพี่น้องอยู่ในอาการตึงเครียด อุทัยนั่งเฝ้าบอยู่ในระหว่างกลาง ทั้งสองชะงักคำพูดที่กำลังจะพรังพรูหันมามองฟั่วรุ่งซึ่งเข้ามาขัดจังหวะพอดี

พีรชต์ตัดบททันทีว่า “แล้วค่อยพูดกันต่อวันหลัง”

“วันหลังของพี่คือเมื่อไหร่ บริษัทรอไม่ได้อีกแล้วนะครับ ผมต้องการคำตอบเดี๋ยวนี้”

ฟั่วรุ่งรีบปิดประตูเพื่อปิดกั้นเสียงไว้ ยืนนิ่งอยู่กับที่อย่างไม่สบายใจ

“ฉันตอบเดี๋ยวนี้ไม่ได้”

“พี่ทำได้ทุกอย่างแต่ไม่ทำเองต่างหาก พี่ไม่อยากตัดสินใจเพราะว่าเสียประโยชน์ของตัวเองใช่ไหม พี่แคร์นายคณิต เพราะได้ผลประโยชน์อื่นด้วยกัน ยอมเงื่อนไขนี้ ดีกว่าจะกระทบกับทางนั้น”

พีรชต์ลุกขึ้นยืน สีหน้าเครียดขึง โกรธที่ถูกน้องชายผู้ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลจนใจของเขาตาลอด มาเกรี้ยวกราดใส่ รุกไล่ตำหนิในเรื่องที่เขาโต้เถียงไม่ได้

“เอาไวไปพูดกันที่บ้าน” เขาฉวยกระเป๋าทิ้งใบยอมซึ่งมักจะถือติดมืออยู่ด้วยขึ้นมาถือไว้ “คุณอุทัย ผมไปละ”

“ครับ” ชายสูงวัยค้อมตัวให้

“ถ้าพี่ไม่ทำอะไรเลย ผมก็จะทำตามวิธีของผม” ชายหนุ่มขู่พี่ชายมองด้วยสีหน้าเย็นชา “ก็แล้วแต่นาย แต่คิดให้รอบคอบก่อนทำก็แล้วกัน ถ้านายทำแล้วล้มเหลว นายจะไม่เหลืออะไรเลยสักอย่างเดียว”

ร่างสูงใหญ่เดินมาหาฟั่วรุ่ง และแขนพาให้ออกจากห้อง เบื้องหลังบานประตูที่ปิดค่อนข้างแรง ประกายตาของชายหนุ่มซึ่งมองตาม วาววามราวเปลวไฟ ที่แทบจะผลาญเผาให้บานประตุนั้นมอดไหม้ลงได้

“คุณอุทัย เขากำลังขู่ผมหรือเปล่า” เสียงถามแค้นเคือง “เขาควรจะสนับสนุน ไม่ใช่ขู่ผมหนึ่งงอมือองอเท้ารอให้บริษัทเจ๊ง แล้วเขากับเพื่อนบางคนได้หนีทองไป ถ้าผมไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับผมจะไม่แะต้องเลยจริงๆ”

ชายสูงวัยได้แต่ถอนใจ “คุณภุริคิดว่ามันคุ้มกันหรือเปล่าครับกับการแตกแยกที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะกับคุณพีรชต์หรือว่ากับกลุ่มหุ้นส่วน”

ชายหนุ่มนิ่งไปชั่วครู่ “ถ้าพี่ชายผมเอาแต่นิ่งเฉยในขณะที่เขามอบหมายให้ผมดูแลบริษัท ผมก็จำเป็นที่จะต้องหลับตาให้กับความสัมพันธ์ส่วนตัวทุกอย่าง แล้วมุ่งแต่จะกอบกู้บริษัทอย่างเดียว ไม่ว่ามันจะมีผลกระทบยังไง หรือเขาจะย้อนกลับมาตอบโต้ผมยังไงก็ตาม”

อุทัยมองหน้า “เจ้านายคนน้อง” อย่างวิตก ในคำพูดมุ่งมั่นสีหน้าเครียดซึ่งประกายตาดุดันคล้ายกรุ่นไฟ ดูคล้ายกับจะเก็บความคับแค้นไว้อย่างมากมาย มากเกินกว่าจะเป็นเพียงเรื่องของความ

ไม่ลงรอยทางความคิดในการบริหารงาน ซึ่งเป็นเรื่องปรกติธรรมดาของการทำธุรกิจที่ถึงอย่างไรก็ต้องมีหนทางแก้ไข แต่ปัญหาในระหว่างเจ้านายทั้งสองนี่ซีที่ดูจะแก้ไขยากยิ่ง ด้วยมันถูกก่อกองฝักโคนมาตั้งแต่กำเนิดของชายหนุ่มนั่นทีเดียว แล้วทับถมขึ้นในทุกหน้าที่ที่เขาเติบโตขึ้น

หากชายหนุ่มเปิดใจยอมรับรู้ในความหวังดีที่พี่ชายมีให้มาตลอด บางทีจิตใจของเขาจะสงบเย็นขึ้น...

ฟ้ารุ่งนั่งเงิบอยู่ข้างๆ สามี ความตึงเครียดยังคงฉายอยู่ในสีหน้า และกลายเป็นไอระเหยของหุ้มห่ออยู่รอบกาย ทำให้เธอไม่กล้าสอดแทรกได้แต่่วนเวียนมองดูอย่างนึกกังวล การจรรยาที่ติดขัดทำให้นึกเป็นห่วง เธอถามเสียงอ่อน

“ให้ฟ้าขับรถดีไหมคะ คุณจะได้พักผ่อน”

พีรชต์หันมา สีหน้าอ่อนลง

“ไม่เป็นไร”

เธอจึงนั่งเงิบ อترض็สึกอบอุนไม่ได้ ถึงอย่างไรเขาก็กลับมาแล้ว นั่งอยู่ข้างๆ เพียงแค่เอือม เธอไม่กล้าเอือมไปสัมผัสทั้งที่ปรารถนาจะทำ รู้สึกเหมือนมีกำแพงขวางกั้น กริ่งเกรงต่ำต้อยเกินกว่าจะอาจเอือม

พีรชต์เสียงขริม “นายภูริเขารักบริษัทตระการมากกว่าอื่นใดจริงๆ ผมผิดไปถนัดที่ให้เขามาทำงาน”

ความในใจของสามีต่อภูริเป็นสิ่งที่เธอซึมซับรับรู้อยู่ตลอดเวลา ฆ่าเสียตายที่สองพี่น้องต่างก็ไม่เปิดใจเข้าหากัน พีรชต์นั้นรู้สึกกว่าตนอยู่เหนือกว่าจึงไม่จำเป็นต้องสาธยายองง้อ ส่วนภูริก็ตั้งหลักปักฐานอยู่บนความขมขื่นเกลียดชังซึ่งคนรอบข้างปั้นแต่งให้จนฝังใจมาแต่เล็ก

“ถ้าคุณพูดตรงๆ คุณภูริอาจจะเข้าใจและทำตามก็ได้คะ”

“กว่าจะเข้าใจมันคงด่าผมอีกไม่รู้เท่าไร”

พีรชต์กระแทกเสียง ทิฐิเกินกว่าจะอธิบายและร้องขอต่อคนที่ควรจะโอนอ่อนเข้ามาหาเขา ฟ้ารุ่งได้แต่หวังว่ากาลเวลาจะช่วยเยียวยารักษาความสัมพันธ์ในระหว่างพี่น้องทั้งสอง

มืออบอุนของสามีแตะอยู่ที่หลังขณะที่พามาที่นั่งที่โต๊ะอาหารซึ่งห่างจากความพลุกพล่าน หนุ่มใหญ่ นั่งลงตรงกันข้าม สีหน้ายังเคร่งขริม

เธอเฝ้ามองใบหน้าสะอาดสะอาดอันที่ประดับริ้วรอยแห่งวัยด้วยความรู้สึกอบอุนภาคภูมิใจในขณะที่เขาอ่านเมนูเลือกอาหาร รอยลึกที่หน้าผากและรอบดวงตา พ้องถึงภาระหนักที่เขาแบกรับไว้ ริมฝีปากภายใต้ไรหนวดอ่อนจางที่เอื้อจุมพิตอ่อนละมุน ออกคำสั่งซึ่งจะได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด มือใหญ่มันคงที่ให้ความรู้สึกอบอุนล้ำลึกนี้ ชี้อาตชะตากรรมของทุกเรื่องราวเมื่อใดก็ตามที่เขาต้องการจะทำ

หนุ่มใหญ่ชะงักเมื่อลดเมนูลงและประสานเข้ากับดวงตาใสชื่อแฝงความเทิดทูนบูชาที่ไม่ปิดบัง สีหน้าเขาเปลี่ยนไปด้วยความรู้สึกหวั่นไหว เขาส่งเมนูคืน รอให้บริการสาวถอยห่างออกไป

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม คุณสบายดีหรือเปล่า”

เป็นคำถามที่เคยคุ้น ดูเหมือนสามีจะอับจนถ้อยคำต่อเธอเสมอ เบื้องหลังกำแพงขวางกั้น ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าคำพูดซึ่งเป็นคำเกริ่นนำที่ตายตัว

“คะ คุณล่ะคะ ดูสีหน้าคล้ายกำลังเหนื่อยจัง”

“มีปัญหานิดหน่อย”

“คงไม่นิดหน่อยจริงกระมังคะ”

เขาถอนใจแล้วเงิบไปนานคล้ายกำลังหมกมุ่นครุ่นคิดวิตกกังวลอยู่อย่างหนักหน่วง

“ที่บ้านพี่สาวเป็นอย่างไร ทุกคนสบายดีหรือ”

คำถามอ่อนน้อมบอกให้รู้ว่าสามีไม่ได้สนใจราตรีจริงจัง แต่เธอก็ตอบอย่างแจ่มใส

“คะ เด็กๆ กำลังช่น พี่ราตรีเหนื่อย แต่มีความสุขมาก”

“พี่สาวอยู่บ้านเฉยๆไม่ใช่หรือ”

“ใช่คะ แต่ถ้าลูกคนเล็กโตอีกหน่อยก็อาจจะกลับไปทำงาน”

“อย่าไปเป็นลูกจ้างเขาเลย ทำอะไรของตัวเองขึ้นมาดีกว่า ถ้าฟ้าอยากทำอะไร ก็ชวนพี่สาวมาช่วยซี”

“ไม่ละคะ ฟ้าอยากจะไปทำงานให้คุณที่ภูเกิดมากกว่า”

พีรชต์นิ่ง ฟ้ารุ่งพยายามหาเรื่องมาพูดคุย บอกเขาว่า

“คุณภูริ ขอให้ฟ้าอยู่ช่วยงานที่บริษัท เสนอตำแหน่งผู้ช่วยแล้วยังจะให้ส่วนแบ่งของผู้ถือหุ้นอีกด้วย”

อีกฝ่ายมองเธออย่างพิลึก “แล้วคุณตอบว่ายังไง”

“ฟ้าตอบว่าฟ้าจะไปกับคุณพี่ ตอนนี้ฟ้าก็เคลียงานออกไปหมดแล้ว เพียงแต่ช่วยดูๆ อยู่ กับช่วยจัดการให้เป็นเรื่องๆ ไป ไม่มีอะไรติดพันยาวนานหรอกค่ะ”

เขาเงิบอีก จะบอกเธออย่างไรดี.... หลังจากไต่ตรองครั้งแล้วครั้งเล่า เขาได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะแยกทางกับฟ้ารุ่ง.....

...ตราบไตที่ผู้หญิงคนนั้นยังอยู่กับคุณ นางก็ไม่อยากจะมีชีวิตอีกต่อไป นางจะตายไปพร้อมกับลูกในท้อง... นางหนีคร่ำครวญด้วยน้ำตานองหน้าในระหว่างนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ไม่ว่าเธอจะมีความตั้งใจจริงที่จะฆ่าตัวตายหรือว่าแกล้งซู่เขาก็ตาม พีรัชต์ก็ตระหนักดีถึงความทุกข์ระทมของฝ่ายหญิง

นางหนีเป็นผู้หญิงที่เขาเคยรักที่สุด เคยทะนุถนอม พร่ำให้คำมั่นสัญญาที่จะมีชีวิตร่วมกันจนชั่วสามภรรยาไปจนวันตายมานานแล้ว

เขาไม่เคยสัญญาแบบเดียวกันนั้นกับฟ้ารุ่ง ไม่มีสำนักผูกพันว่าฟ้ารุ่งคือภรรยาผู้ที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขไปจนตลอดชีวิตอย่างที่เขามีสำนักต่อนางหนี แม้เขาจะรักเห็นใจ เห็นคุณค่าของเธออยู่เต็มเปี่ยม แต่หญิงสาวผู้มาทีหลัง จะต้องถูกตัดออกไป เพื่อให้ชีวิตครอบครัวกลับมาสงบสุขราบรื่นอีกครั้ง

นางหนีเคยเป็นผู้หญิงสาวสวยอ่อนหวาน นิสัยเธอเปลี่ยนเพราะพิษเหล้าและความรู้สึกกดดันหลังจากเขาแต่งงานกับฟ้ารุ่ง พีรัชต์รู้สึกรับผิดชอบที่จะนำ “ภรรยา” คนเดิมกลับคืนมา

ดวงตาอ่อนขริมที่มองเธอฉายความอาวรณ์ลึกซึ้ง ฟ้ารุ่งเงยหน้าขึ้นมองพอดี หญิงสาวชะงักหน้าเงื่อน

สามีหลบตา สีหน้าของเขาทำให้เธอมีสังหรณ์ที่ไม่ดี.....

เธอเริ่มรู้สึกหวั่นใจ.....

ดึกแล้ว แต่วรา้งสูงใหญ่ยังยืนอยู่ที่หน้าต่าง มองออกไปสู่ความมืด ท่าที่เคร่งขริมครุ่นคิดกังวล พีรัชต์ยังอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิม หญิงสาวเตรียมเสื้อผ้าให้เปลี่ยนแล้ว แต่เขายังไม่ยอมเคลื่อนไหว

ฟ้ารุ่งเฝ้ามองสามีอย่างกังวล เขามีอะไรในใจ มีความทุกข์อันใดให้เธอแบ่งปันได้บ้าง เธอไม่กล้าไต่ถามเพราะเกรงว่าเรื่องจะวอกมาเข้าตัวแล้วเธอจะต้องเป็นฝ่ายเจ็บ หัวใจพะวงหายามไม่เห็นหน้า ครั้นพีรัชต์กลับมาอยู่ด้วย เธอกลับได้แต่เฝ้ามองเงิบๆ อยากจะถอดไขว่คว้าหาความอบอุ่น แต่เหมือนสามีจะห่างไกลเกินกว่าจะเอื้อมถึง

หนุ่มใหญ่หันมาพบดวงตากังวลในสีหน้าอ่อนจึงเดินเข้ามาจับไหล่ดึงเข้ากอดไว้ ฟ้ารุ่งกอดตอบ ไบหน้าที่ซบลงกับแผ่นอกหนา ระบายด้วยรอยยิ้มอย่างโล่งใจ วงแขนแข็งแรงอบอุ่นคั่นกลับรัดแล้วคลาย เสียงทอดถอนหายใจหนักหน่วงดังเป็นระยะ ริมฝีปากจุมพิตที่ศรีษะ ก่อนจะจับให้อิงเอียงแนบชิดอยู่เช่นนั้น

เธอยันกายออกมามองหน้าเขา

“ยังไม่สบายใจอยู่หรือคะ”

“ผมไม่รู้จะบอกคุณอย่างไร”

น้ำเสียงของเขาทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกสะอึดใจ สีหน้าห้วนไหวของเธอก่อให้เกิดความสงสารจับใจ

พีรัชต์กระชับอ้อมแขน “ผมรักคุณ จำไว้”

“คุณกำลังจะพูดอะไรคะ” เสียงถามห้วนไหว

ฝ่ายนั้นถอนใจ “ผมไม่อยากจะให้เวลานี้มาถึงเลย”

ฟ้ารุ่งเดารู้ทันที กระจ่างลักพูดว่า

“ไม่นะคะ อย่าบอกข่าวร้ายกับฟ้า”

เธอกอดรัดร่างหนาของสามีไว้แน่น หวาดหวั่นวิงวอน สามีกอดตอบ เสียงพูดอ่อนเคร่งขริม

“เขากินยา พยายามจะฆ่าตัวเอง ผมกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นอีก ผมปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้”

เธอรู้สึก หูอื้อตาลาย เขากำลังบอกเลิกกับเธอหรือ หรือว่าเพียงแต่ลองใจเล่น เธอปลอบตัวเองแต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกดีขึ้น ได้แต่นิ่งอั้น น้ำตาซึมเป็นทาง

วงแขนของสามีกระชับแน่นเข้า “ผมเสียใจ”

เสียใจ... เพียงแค่นี้เองหรือที่เขาพูด... ก็แล้วเธอเล่า... นอกจากเสียใจแล้วยังจะต้องอับอาย สูญเสีย เคืองคว้างอย่างไม่รู้ทิศรู้ทางอีกครั้ง

น้ำตาซึมเปียกเสื้อของชายหนุ่ม เขาจับเธอให้ห่างออก ใช้ปลายนิ้วปาดเช็ดน้ำตาให้

“อย่าร้องไห้ นิ่งเสีย”

ฟ้ารุ่งหยุดร้องไห้ไม่ได้ น้ำตาไม่รู้ว่าจะมาจากไหน ไหลรินไม่ขาดสาย

สุดท้ายจะหักใจได้ หนุ่มใหญ่ก้มลงประทับจุมพิตลงบนริมฝีปากอ่อนระริกอย่างอ่อนโยน เขาจับข้อมือหน้าตาแห้ง วงแขนที่กอดรัดและจุมพิตที่อบอุ่นกลับหนักหน่วงร้อนระอุขึ้นทุกขณะ ในสัมผัสที่ต่อเนื่องนั้น ฟ้ารุ่งรู้สึกถึงความรักความต้องการและความรู้สึกผูกพันของอีกฝ่าย ความหวังอันริบหรี่ได้สว่างวาบขึ้นอีกครั้ง... อีกสักครู่เขาจะต้องเปลี่ยนใจและคิดหาหนทางใหม่เพื่อเขาและเธอได้....

ฟ้ารุ่งหวังให้เป็นเช่นนั้น.....

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้น แม้มีกังวานอ่อนนุ่ม ทว่ากรีดลึกลงในโสตประสาท ชายหนุ่มชะงัก มองตาเธอนิ่งอยู่ชั่วครู่ก็ผละเด็นไปรับสาย

เขาหันหลังให้ขณะที่พูดโทรศัพท์ เสียงตอบโต้ลดลงจนแทบจะไม่ได้ยิน กังวานที่พอจับได้แว่วๆ คล้ายจะอ่อนโยนเอาใจอย่างยิ่ง อีกครู่พีรชต์ก็เดินกลับมา เสียงพูดอ่อนใจ

“ผมจะต้องไปแล้ว”

หญิงสาวน้ำตาซึม สีหน้าร้าวราน

ชายหนุ่มถอนใจ ดิ่งร่างบางเข้าไปกอดไว้ ประทับจุมพิตที่ศีรษะเรื่อยลงมาที่ริมฝีปากอีกครั้ง สัมผัสอ้อยอิ่งอาลัยยาวณีก่อนจะผละจากเขาเดินออกไปจากห้อง ปิดประตูตามเงียบ ๆ

ฟ้ารุ่งน้ำตาไหลพราก เขาไปแล้ว จะไปจากชีวิตเธอจริงๆ หรือความหวังโยที่เขามีต่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งช่างมากมายนัก กระทั่งจะทิ้งเธอได้ในทุกขณะ ฟ้ารุ่งสุดที่จะเจ็บปวด

หญิงสาวเดินมายืนมองที่หน้าต่าง ร่างสูงใหญ่ขึ้นรถขับตรงไปยังประตูใหญ่ซึ่งเปิดด้วยเครื่องบังคับไร้สาย เขาหยุดรถก่อนจะถึงประตู เลื่อนกระจกลงชะโงกกายหันกลับมามอง

เงาของร่างบางๆ ที่ทาบทออยู่ที่หน้าต่างกระซกหัวใจเขาจนอ่อนยวบ พีรชต์นั่งมองด้วยความเวทนา แต่ว่าในอีกชั่วครู่ก็หันกลับพารถแล่นเลี้ยวหายลับ

ฟ้ารุ่งได้แต่ร้องไห้

เธอรู้สึกอับจนหนทาง หมดอาลัยอย่างที่สุดอีกครั้ง น้ำตาไม่เคยได้ช่วยอาบล้างความทุกข์ออกไปจากหัวใจได้เลย เธอยิ่งวิงวน สับสนอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ทรมานเจ็บปวด บ้านทั้งหลังเงียบสงัด เธอร้องไห้เงียบๆ ไม่มีเสียงคร่ำครวญร่ำพัน มีเพียงเสียงสะท้อนของลมหายใจยามถอนสะอื้นเป็นพักๆ

ในที่สุดฟ้ารุ่งก็หยุดความเศร้าโศกฟุ้งซ่านด้วยยานอนหลับและเมรัย...

หญิงสาวนอนเหยียดยาวลงบนเตียง รับรู้ถึงอาการมีนเมาของตนเองที่ค่อยๆ รุนแรงขึ้น รู้สึกว่าเพดานห้องเคลื่อนไหว อาการเด่นเป็นจิ้งหะที่รุนแรงขึ้นของหัวใจ โลหิตที่ฉีดไปทั่วร่างคลุกเคล้าด้วยฤทธิ์ของยาสะกด

เธอหลับไหลลงในที่สุด

ในห้วงนิทราอันลึกลับ..... เลี้ยวหนึ่งของความฝัน..... คล้ายเธอได้ยินเสียงประตูห้องถูกเปิดออก ใครคนหนึ่งเคลื่อนมายืนอยู่ใกล้ๆ ในอีกชั่วครู่ ร่างของเธอก็ถูกเบียดเมื่ออีกฝ่ายทรุดลงนั่งบนเตียงมือที่อบอุ่นลูบไล้ใบหน้า ปาดเช็ดคราบน้ำตา ก่อนริมฝีปากจะประทับลงคล้ายปลอบประโลม

เป็นความฝันที่อ่อนหวานงดงามที่สุดเท่าที่เคยมี สัมผัสอบอุ่นซ่านซึ่มลงในความรู้สึก รสจุมพิตหวานละมุนอ่อนโยนประโลมลงครั้งแล้วครั้งเล่าจนไม่มีพื้นที่ตารางนิ้วใดบนใบหน้าเธอ ที่ไม่ได้ถูกขโลมลงด้วยริมฝีปากที่อบอุ่นนั้น หากแล้วจุมพิตที่อ่อนโยนกลับหนักหน่วงขึ้น ขณะที่ความอบอุ่นจรร้อนระอุได้ถูกถ่ายเทจากร่างทั้งร่างที่ทาบทบวงแขนแข็งแรงที่กอดรัดเคล้าคลึง สัมผัสสนิทเสน่หาหนักหน่วงแต่ว่าละมุนละไมยิ่งนัก

ในความรู้สึกอิงอวลละไอรัก คล้ายเธอละเมอเรียก.....

คุณพี.....

ทว่าเทพบุตรของเธอจะใช้พีรชต์ก็หาไม่.....

ในความฝันนั้น ร่างสูงสง่าตั้งตรง ไหล่กว้าง คางเชิดในใบหน้าสะอาดสะอ้านคมเข้ม ดวงตาคมจัดตระหง่านกลับแฝงประกายเหี้ยมเกรียม.....